Entrada

El desert

Per pregaria.cat el dc., 03/03/2004 - 09:00

(Primera setmana de Quaresma)

Aquesta biblioteca està plena de gent. Fins i tot quan l'obren de bon matí ja hi ha cua. L'entrada a cops sembla la del primer dia de rebaixes; corredisses i empentes. Ben plena de gent la biblioteca, i vols que t'ho digui clar: ÉS UN DESERT.

Sento el desert a dintre i el desert a fora. Cadascú va a la seva bola. Els seus exàmens, els seus treballs, les seves notes, la seva noia, el seu cap de setmana, el seu currículum, ... el seu , la seva... el seu, la seva.... estic a punt de xisclar de tant de desert.

I dintre meu. Què passa a dintre meu? Res, no passa res. Aquesta és la qüestió: *to be or not to be*. No passa res. Com sempre, encara no sé ni qui soc, i ja tinc tres-centes mil coses anotades a l'agenda.

He sortit a prendre l'aire. El desert es feia insuportable. Serà veritat el que pensava de que encara no sé qui soc? Vols dir que no m'estic posant transcendent? Però, a veure: QUI SOC !!.

Podria algú dir-me qui soc? Si us plau... el tio aquell de la vespa, o la dona que porta el carret de la compra, potser el guàrdia de seguretat de la porta del banc, o el que va picant l'ampolla de butà.

I per què no tu, Déu, podries, si us plau dir-me qui soc?. Enmig d'aquest immens desert de tanta gent sense ningú, de tant soroll sense harmonia, de tantes coses amb tanta buidor... podries dir-me un mot, donar-me una mirada, fer-me un breu somriure. Potser aleshores el desert deixaria de ser-ho.

Per fi, en el silenci interior, al carrer ... vaig començar a entendre una mica qui era. Però, mai ho sabria explicar.

Reflexions per aquests dies.

1.- Ha començat el temps especial pels cristians que en diem la quaresma, preparació per les celebracions de setmana santa i pasqua. Què, com tants anys, ha de ser una època a la meva vida "sense pena ni glòria" ?.

2.- O, potser enguany, que tot està tan revoltat i en molts sentits ja fa fàstic de guerra, de violència, de prepotència, i de que els plats trencants ho paguin els últims... no soc potser cridat a "viure" una fonda renovació ?.

3.- És molta la gent que viu en un desert obligat per la malaltia, la vellesa, la soledat, la injustícia, l'atur o el fracàs. No podria jo fer-me més proper, tenir més temps per a ells, escoltar, compartir, aprendre i , si més no, tenir-los més a dintre del meu cor ?.

4.- Fer desert interior és una altra cosa, però bona, per cert. Àdhuc en mig de la gent, en el bus o en el metro, dintre del cotxe anant o tornant de la feina o de la universitat. També a casa, en uns moments de silenci.....l'ermita interior, l'ermita secular... cap a dintre.. ulls tancats... uns moments de res, si us plau... i deixar que Ell emergeixi de forma natural en la fe, la confiança i l'amor.

Com amics, com la pluja a la terra, com el vent, com l'ona que penetra l'arena.